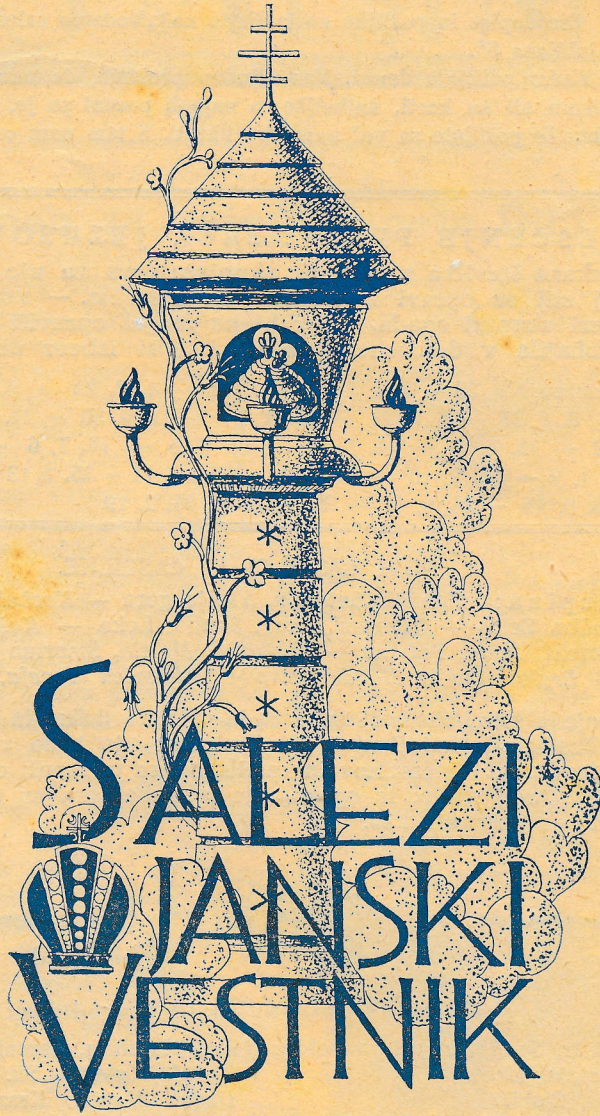

Poštnina plačana v gotovini

Francly

*GLASILO ZA * SALEZIJANSKO *SOTRYVDSTVO*LETO 1939*2

Maaspeck

V a ž n o!

VODSTVO SOTRUDSTVA OPOZARJA NA SLEDEČE:

1. Kadar kaj naročate, nikar ne pozabite podpisati se. Sporočite tudi kraj, kjer stanujete, to je vas, ulico in pošto.

2. Vse dopise in pošiljke naslavljajte na „Vodstvo salezijanskega sotrudstva. Rakovnik — Ljubljana 8“.

3. Kadar pošiljate denar, Vas vljudno prosimo, da nam namen pošiljke sporočite ali v pismu ali na karti, najboljše in najbolj poceni pa je, če napišete zadalj na položnici, posebno če pošiljate za več namenov hkrati. S tem nam omogočite hitro in točno poslovanje.

ČEŠČENJE PRESV. SRCA JEZUSOVEGA

Debelo tiskana številka zaznamuje skupino; prva za njo opravilo, druga dan, kdaj naj se opravi zadostilno sv. obhajilo. — Vsak naj si zapomni, h kateri skupini spada. Kdor bi ne mogel opraviti zadostilnega sv. obhajila v določenem dnevu, naj si izbere drug dan.

V marcu 1. 8, 20 — 2. 9, 21 — 3. 1, 22 — 4. 2, 23 — 5. 3, 24 — 6. 4, 25
7. 5, 26 — 8. 6, 27 — 9. 7, 28 — 10. 8, 29 — 11. 9, 30 — 12. 1, 31 — 13. 2, 1
— 14. 3, 2 — 15. 4, 3 — 16. 5, 4 — 17. 6, 5 — 18. 7, 6 — 19. 8, 7 — 20.
9, 8 — 21. 1, 9 — 22. 2, 10 — 23. 3, 11 — 24. 4, 12 — 25. 5, 13 — 26. 6, 14 — 27.
7, 15 — 28. 8, 16 — 29. 9, 17 — 30. 1, 18 — 31. 2, 19

NOVI ČASTILCI IN ČASTILKE.

10. skupina: *Tomšič Antonija*, Višnja gora — *Kocbek Vilma*, Mozirje — *Cartner Tončka*, Selca — *Klobovs Jakob*, Škofja Loka — *Košir Terezija*, Škofja Loka — *Albreht Lovro*, Poljane — *Poljanšek Martin*, Šmartno — *Čajniko Amalija*, Ljutomer — *Brgles Ana* in *Magda*, Sava — *Zidanšek Jozefa*, Teharje.

To češčenje je zelo ljubo božjemu Srcu in v veliko dušno in časno korist častilcem in častilkam, zato naj člani in članice skrbno, da bodo vestno opravljali to pobožnost. Število novih častilcev in častilk naj se pa množi od mesca do mesca!

Knjižica »Devet služb« za opravljanje te pobožnosti se dobi na Rakovniku. Stane din 1.-, po pošti din 1.50.

Naši umrli sotrudniki in sotrudnice:

Lahadnik Uršula, Sv. Pavel pri Preboldu;

Simončič Marjeta, Litija;

Zrjav Marjeta, Zlebič;

Hafner Mana, Dobrava;

Klinar Marija, Javornik;

Kočar Marija, Šmarca;

Vuk Katarina, Makole;

Ropotar Gašper, Zg. Brnik;

Hubač Marija, Lahovče;

Dragoš Marjeta, Griblje;

Noč Antonija, Jesenice;

Kobale Kajetan, Sv. Jurij ob T.;

Depoli Marija, Kranj;

Kapušin Marija, Kranj;

Rabič Roza, Dravograd;

Ravšelj Ivana, Markovec;

Oblak Mihael, Jesenice.

Usmiljeni Jezus, daj jim večni pokoj!

(300 dni odpustka.)

SALEZIJANSKI * VESTNIK *

GLASILO · ZA · SALEZIJANSKO · SOTRUDSTVO

L. XXXV

FEBRUAR

ŠTEV. 2

Molimo za našega papeža Pija

koraj v vseh salezijanskih zavodih je že izza davna v navadi, da pri večernem blagoslovu molimo za sv. očeta. Ljubezen do rimskega papeža je najlepša dediščina, ki nam jo je zapustil don Bosko. Se na smrtni postelji, ko je za zmeraj zapiral svoje trudne oči, je naročal salezijancem: „Kamorkoli pojdete, povsod podpirajte veljavo in ugled rimskega papeža, vedno priporočajte vdanost, poslušnost in ljubezen do Cerkve in njenegega poglavarja.“

Pa to niso bile prazne besede. Kakor je učil, tako je tudi delal. Le pridno prebirajmo njegovo življenje, pa bomo videli, koliko si je svetnik prizadel za čast in slavo Kristusovega namestnika. V tistih viharjih časih, ko se je rušila papeževa država in je vstajala zedinjena Italija, se je do viška razbesnelo sovraštvo do papeža in zajelo ves Apeninski polotok. Ali don Bosko se ni ustrašil. Z neupogljivim pogumom je branil sv. očeta, navduševal zanj svoje fante, sotrudnike in sotrudnice, pisal je obrambne knjižice. Vlada ga je zato preganjala, pošiljala v hišo preiskavo za preiskavo, da bi našla dokaze za njegove veleizdajalske zveze z Rimom. Don Bosko pa je brez strahu povsod oznanjal ljubezen do Petrovega naslednika. Celu vpricho ministrov si je upal dvigniti čašo in izreči zdravico papežu. In kadar so se po Turinskih ulicah vile vrste njegovih fantov, je nenehoma odmevalo: „Živel papež!“

Današnji časi niso nič manj viharji, kakor so bili don Boskovi. Z vseh strani se vzdigujejo zoprniki ter napadajo papeža in ga sramotijo. Ruski brezbožniki so ga celo oklicali za svojega prvega in največjega sovražnika. Pa tudi pri nas ne manjka ljudi, ki imajo za sv. očeta samo posmeh in grdo besedo.

Zato je treba, da vsi, ki se štejemo k salezijanski družini, stopimo na branik za čast, ugled in pravice našega skupnega očeta. To je naša sveta dolžnost, tako nam velewa oporoka sv. Janeza Boska. Ljubimo, branimo in podpirajmo papeža, kakor ga je podpiral, branil in ljubil don Bosko: z delom, z besedo, zlasti pa z molitvijo.

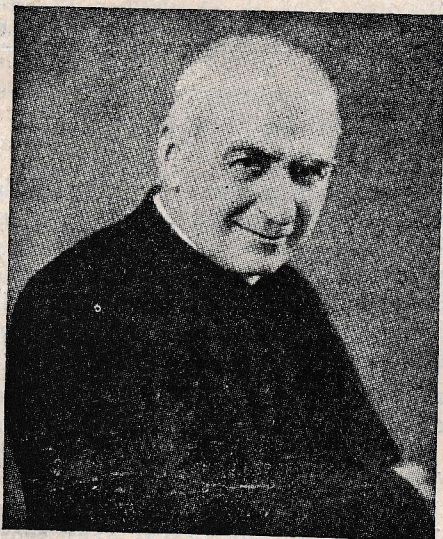
Dne 6. februarja bo 17 let, odkar je bil Pij XI. izvoljen za papeža, in 12. februarja bo obletnica njegovega kronanja. „Don

Boskov papež“, tako ga že splošno imenujejo, preživlja težke čase, zakaj Kristusova Cerkev je mnogokje kruto preganjana. Sveti oče potrebuje pomoči in tolažbe, zato fa mesec večkrat prav iskreno recimo s cerkveno molitvijo: „Molimo za svetega očeta Pija! Ohrani ga, Gospod, poživljaj in osrečuj ga na zemlji, in ne daj ga v roke njegovih sovražnikov.“

Novoletno pismo

četrtga don Boskovega naslednika salezijanskim
sotrudnikom in sotrudnicam

Zaslужni sotrudniki in sotrudnice!

Leto 1938. je bilo za salezijansko družino prav posebno blagoslovljeno. Zato vas vabim, da se z nami vred zahvalite Bogu.

Naše veselje

Slovesnosti ob petdesetletnici don Boskove smrti so bile, kakor ste lahko brali v Vestniku, zelo veličastne, in kar je še več, prinesle so veliko duhovnih koristi.

Z velikim veseljem nas navdaja dejstvo, da je povečana bazilika Marije Pomočnice našla toliko odkritosrčnega priznanja in pohvale. Zlasti so vsi navdušeni za nova oltarja Marije Pomočnice in sv. Janeza Boska.

Med slovesnostmi in po slovesnostih so se neprestano vrstile številne romarske skupine iz Italije in od drugod, pogostoma so prihajali z njimi tudi škofje in kardinali.

In zdaj, ko sem se zahvalil Bogu, mi je dolžnost, da se zahvalim tudi vam, o zaslužni sotrudniki in zaslužne sotrudnice! Zagotovim vam, da bomo v povečani baziliki tudi za naprej prosili skupaj z našimi dečki Marijo Pomočnico in sv. Janeza Boska za vas in za vaše družine.

Drug razlog, da moramo biti Bogu zelo hvaležni, je nadvse srečen in z lepimi uspehi ovenčan zaključek XV. generalnega kapitlja. Na njem se ni pokazala samo silna bratovska vzajemnost in trdna sinovska povezanost z našim sv. ustanovnikom, ampak tudi odločna in neupogljiva volja, da bomo vedno in povsod z rastočim navdušenjem širili don Boskovo delo v njegovem duhu in po njegovih navodilih.

Končno je ljubezniva božja previdnost tako uredila, da so se slovesnosti za petdesetletnico don Boskove smrti končale z veličastnim poveličanjem bl. Marije Mazzarello, prve prednice in soustanoviteljice hčera Marije Pomočnice. To slovesno poveličanje, ki bo zapustilo v vseh najlepše spomine in nas bo vedno spodbujalo k dobremu, je najboljši dokaz, kako uspešno je znal don Bosko vzgajati in oblikovati svetnike. Nova blaženka, ki je zrasla v njegovi šoli, je sv. Janeza Boska vedno priznavala kot ustanovnika in očeta, še več, svoje sestre je neprestano opominjala, naj zvesto posnemajo njegove čednosti in naj živijo po njegovem duhu, zlasti s tem, da bodo natančno spolnjevale pravila, ki jih je spisal njih sveti oče.

Vsem je znano, kako čudovito in vsestransko se je razvila Družba hčera Marije Pomočnice, katere prva vr-

hovna prednica je bila bl. Marija Mazzarello, ki jo je Cerkev počastila z naslovom: soustanoviteljica. Družba šteje danes 785 zavodov ali postojank, ki so raztresene po vseh delih sveta. Nad 9000 hčera Marije Pomočnice v njih uspešno dela in se žrtvuje za blagor človeštva in za napredek sv. vere. Bog jih očitno blagoslavlja, pa tudi ljudje znajo ceniti njih zasluge. Jasnó je, da bomo novo blaženko najlepše počastili s tem, da bomo pridno podpirali ustanove, ki so tako ljube njenemu apostolskemu srcu.

Trnje med rožami

Toda dokler živimo v tej solz dolini, je veselje zmeraj pomešano z žalostjo, kakor je med rožami trnje. Srce nam krvavi, ko se spomnimo številnih zavodov in vseh onih sinov in hčera sv. Janeza Boska, ki še sedaj ječijo pod rdečo strahovlado na Španškem.

Tudi na Kitajskem je vojna vihra hudo prizadela naše ustanove, vendar upamo, da se bodo razmere tukaj kmalu zboljšale.

Strašna povodenj je uničila naš siromašni misijon v Krišnagarju v Indiji. Trdno upam, da se bodo našla plemenita srca, ki bodo sočutno priskočila na pomoč preizkušenim sobratom in težko prizadetemu misijonu.

Nove ustanove

In zdaj mi dovolite, da vam naštejemo, kaj smo v preteklem letu z vašo pomočjo novega ustanovili.

SALEZIJANCI smo na novo odprli 30 zavodov. In sicer: na Angleškem 1, v Braziliji 1, na Češkoslovaškem 2, na Francoskem 1, v Italiji 4, v Jugoslaviji 2, v Litvi 2, na Poljskem 4, na Portugalskem 2, na Španškem 3, v Indiji 4, v Brazi-

liji 2, v Kolumbiji 1, na Kubi 1.

HČERE MARIJE POMOČNICE so odprle 22 zavodov. V Belgiji 1, na Francoskem 1, na Nemškem 1, v Italiji 8, v Jugoslaviji 1, na Španškem 1, v Indiji 2, v Argentini 1, v Braziliji 3, v Kolumbiji 1, v Ekvadorju 1, v Združenih državah Severne Amerike 1.

Načrti za leto 1939

Že ob drugi priliki sem vam sporočil, da se pripravljamo, da bomo slovesno praznovali stoletnico, kar je sv. Janez Bosko začel svoje delo med mladino, ko je 8. decembra 1841. leta prvič učil krščanski nauk Jerneja Garellicija v zakristiji pri Sv. Frančišku Asiškem v Turinu.

Zelo rad bi, da bi bila dela pri povečavi Marijine bazilike do tedaj popolnoma končana. V ta namen vam letos samo tole troje priporočam:

1. Podpirajte obstoječe ustanove, zlasti zavetišča za mladino in zavode za vzgojo naraščaja.

Blažena Marija Mazzarello v nebeški slavi.

2. Z vedno večjo gorečnostjo razširjajte pobožnost do Marije Pomočnice in do sv. Janeza Boska.

3. Velikodušno prispevajte za dograditev Marijinega sveišča.

In zdaj, o zaslužni sodelavci in zaslužne sodelavke, z veliko vnemo na delo! Spremlja in tolaži naj vas misel na božji blagoslov in na veliko plačilo, ki ga je Bog obljubil tistim, ki mu pomagajo pri reševanju duš. Vedite, da se vsak dan, in lahko re-

čemo vsak trenutek, na vseh krajih sveta vzdigujejo iz salezijanskih zavodov goreče molitve k Bogu, da bi kar največ milosti podelil vam in vašim ljubim.

V imenu sv. Janeza Boska pošiljam vsem blagoslov Marije Pomočnice, medtem ko sem vedno

Vaš hvaležno vdani v Gospodu

Turin, duh. P. RIKALDONE
24. dec. 1938. vrhovni predstojnik.

Don Bosko politik in diplomat

Malo čudno se sliši tale beseda, pa je vendar resnična. Resnična v smislu njegovega znanega stavka: „Moja politika je politika očenaša.“ S tem je najbolje izražena njegova politična delavnost. Ni se kdo ve kaj brigal, katera stranka je bila na vladi, pač pa je budno pazil, da bi Cerkev imela v javnem življenju vse pravice, ki ji gredo.

V boju za pravice škofov

V šestdesetih in sedemdesetih letih prejšnjega stoletja je bila Cerkev v Italiji zelo stiskana in preganjana. Skoraj vse samostane je država zaprla, njih imetje pa pograbila in zaplenila. Isto se je zgodilo z drugim cerkvenim premoženjem. Pa tudi osebni pritisk je bil neznosen. Sio osem škofijskih sedežev je bilo l. 1867. v Italiji praznih. Zastonj si je papež Pij IX. s svojimi diplomati prizadeval, da bi se sporazumel z italijansko vlado, našel je sama gluha ušesa. Cerkvno življenje je zavoljo pomanjkanja višjih pastirjev trpelo veliko škodo. Don Boska je to zelo bolelo. Zato si je začel prizadevati, kako bi zadeve uredil. Sprva je delal bolj na svojo roko, posredoval je pri vplivnih prijateljih, gladil in utiral pot. Leta 1866. pa ga je papež imenoval za svojega zastopnika in mu poveril pogajanja za imenovanje škofov. Njegovo delo je imelo lep uspeh.

Na vse bolj trd oreh je naletel, ko se je pozneje pogajal za tako zvane

škofovske dotacije. Ker so škofije zguobile premoženje, niso imeli škofje od česa živeti, država pa se je trdovratno branila dajati dotacijo ali vzdrževalnino. Don Bosko se je potegoval za pravično rešitev zamotanega vprašanja. Vse je kazalo, da bodo njegova prizadevanja uspela. Tedaj je v boj poseglo časopisje. Ker zaradi skrivnih pogajanj ni bilo povsem jasno, za kaj gre, so listi raztrobili, da hoče narediti spravo med Cerkvijo in državo. Tedaj pa je zagrmelo na obeh straneh: liberalci in framasoni niso marali sprave, kor so za vsako ceno hoteli uničiti Cerkev; nekateri do skrajnosti neizprosni katoličani pa so se tudi trdovratno upirali spravi, ker niso hoteli zgubiti starih pravic. In ubogi don Bosko je bil v ognju od dveh strani, oboji so ga srdito napadali: liberalni listi so ga obkladali z jezuitarjem in rimskim plačancem, katoliški pa s farizejem, liberalcem in jakobincem. Nazadnje je v ta boj posegel celo nemški železni kancler Bismarck. Leta je mesca marca 1874. poslal laškemu notranjemu ministru Viglianiju ostro brzojavko, v kateri mu je očital, zakaj se vlada pogaja s tem duhovnikom, medtem ko se on na vso moč trudi, kako bi pomagal Italiji. Na koncu je zagrozil, da ne bo več podpiral italijanskih teženj, če se bodo pogajanja nadaljevala. Na nemški pritisk je torej don Boskov pomirjevalni poizkus izpodletel. Vendar čisto brez koristi ni bil. Uspehi so se pokazali kasneje.

Pri volitvi Leona XIII.

Precej važno vlogo je imel tudi pri volitvi papeža Leona XIII. Po smrti Pija IX. so se visoki cerkveni krogi v Rimu bali, da bo kulturnobojno razpoložena laška vlada skušala nagajati pri volitvi novega papeža. Zato so že resno mislili, če ne bi kazalo, da bi se kardinali zbrali kje drugje, na primer na Dunaju ali v Avignonu. Končno so se le odločili, da povprašajo vlado, kako in kaj misli. Za pogajanje so določili don Boska.

Tedanji notranji minister Crispi ga je kaj hladno sprejel. Počasi pa se je pogovor ogrel in minister je brez zavijanja izjavil: „Povejte kardinalom, da bom od svoje strani storil vse, da se bo volitev papeža izvršila v miru in redu. Vlada bo spoštovala konklave in poskrbela za varnost.“

Kako pa je prišlo do tako naglega preobrata? Takole. Crispi ni imel tedaj prvikrat opravka z don Boskom. Že pred 25 leti sta se nekoč srečala. Don Bosko je šel po turinskih ulicah, ko je opazil mladega moža, ki se je zdelo, da hoče z njim govoriti. Približal se mu je in ga prijazno vprašal, če morebiti česa želi. Svetnikova odkrita beseda ga je takoj osvojila. Mladi, upadli tujec mu je brez obotavljanja priznal, da je lačen. Don Bosko ga je povabil k sebi. Tako so pri isti mizi kosili don Bosko, njegova mati Marjeta, nekaj gojencev in Franc Crispi, ki je takrat živel v veliki bedi. Don Bosko ga je nato še precej časa podpiral z denarjem in svojim vplivom. Sedaj, čez četrto stoletja, sta se zopet našla, oba slavna in spoštovana moža. „Ali se ne spominjate,“ je dejal Crispi don Bosku, „da sem včasih prišel v Oratorij k spovedi?“ „Ne spominjam se,“ mu je z nasmehom odgovoril don Bosko. „Toda če hočete, sem tudi zdaj koj pripravljen, da prisluhnem.“

Pri tej priliki se je zgodilo še tole. Po obisku pri Crispiji, se je vračal

don Bosko v Vatikan. Na poti je srečal kardinala Peccija. Stopil je k njemu in z otroško ljubeznijo rekel:

„Ali dovolite, da Vaši Prezvziščnosti poljubim roko?“

„Kdo ste, ki se tako oblastno bližate?“

„Ubog duhovnik sem, ki zdaj poljubljam vašo roko, ki pa v trdnem upanju molim, da bom čez nekaj dni lahko poljubil vašo sveto nogo.“ S tem je hotel reči, da bo kardinal postal papež.

„Pazite, kaj pravite,“ ga ostro zavrne Pecci. „Prepovedujem vam, da bi za to molili.“

„Ne morete mi prepovedati, prositi Boga tega, kar je njemu všeč.“

„Če boste tako molili, vas bom udaril s cerkveno kaznijo.“

„Zdaj še nimate oblasti kaznovati; ko jo boste imeli, se bom že znal varovati.“

„Kdo pa ste vi, ki tako oblastno govorite?“

„Don Bosko.“

„Za božjo voljo, molčite!“ je končal kardinal Pecci. Zdaj je treba delati, ne pa se šaliti.“

Kakor je don Bosko napovedal, tako se je zgodilo. Dvajsetega februarja je bil kardinal Joahim Pecci, nadškof v Perugii, izvoljen za papeža in si je vzdela ime: Leon XIII.

* *

Da zaključimo besedo o don Bosku državniku, moramo reči, da ni bil politik in diplomat svetovnega slovesa. Eno pa je gotovo: kjerkoli je mogel, je branil in zagovarjal resnico in pravico. Zato je pravil: „Kot kristjan ljubim krščansko vero in jo branim, kot državljani pa hočem sodelovati z državo za blagor in mir.“ Če bi današnji veliki državniki, ki drže v rokah usodo narodov, zmeraj branili resnico in pravico, bi bilo na svetu pač nekoliko drugače, več miru, več zaupanja.

„Kadar vidite, da pisatelj ne zna nič dobrega povedati o papežu, vedite, da njegova knjiga ni, da bi jo brali.“

Don Bosko.

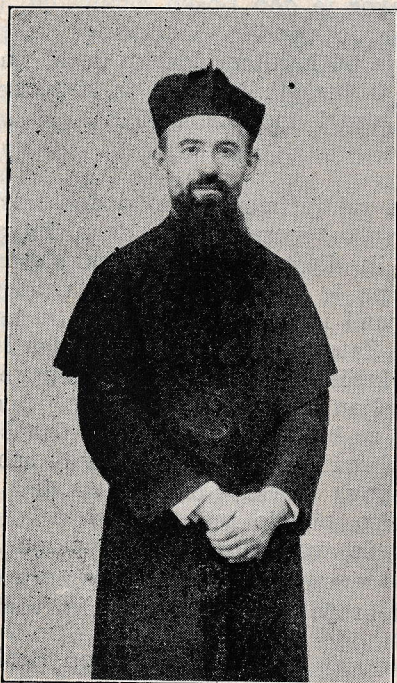

Kitajski roparji napadli in oropali misijonarja Kereca

Naše poročilo je posneto iz pisma, ki smo jih prejeli mi, in iz onih, ki jih je objavil „Slovenec“ v nedeljo 8. januarja 1939.

Po naročilu apostolskega delegata mgr. Zanina se je g. misijonar Kerec 15. novembra odpravil iz Junanfuja v Čaotung, da tam uredi nekatere važne zadeve. Spremljalo ga je več nosačev in dva dijaka. V četrtek, 17. novembra dopoldne, so ga na visokih gorah Konšana napadli roparji. Bilo jih je osem. Pri napadu so ubili enega

nosača in enega dijaka. Gospoda misijonarja so pa hudo ranili v trebuh in ga grdo osuvali in pretepli s puškinimi kopiti. Razbojniki bi ga bili gotovo ubili, ako bi ne bili našli pri njem dobrega plena. Tako pa je imel s seboj mnogo raznih potrebščin za škofa Čenga in za slovenske šolske sestre, ter nad 4.000 kitajskih dolarjev, ki mu jih je Družba za širjenje vere poslala za čaotunški misijon. Neki ropar mu je dejal: „Če ne bi imel toliko denarja in raznih stvari, bi ti tale bajonet porinil v srce!“ Vzeli so mu tudi pisalni stroj, važne dokumente, potni list, z eno besedo, vse, kar je g. misijonar vzел s seboj na pot, in tega ni bilo malo, so mu razbojniki pobrali. Celo misijonski križec, ki mu ga je l. 1920. podaril in blagoslovil sv. oče Benedikt XV., in pa rožni venec, ki mu ga je blagoslovil leta 1933. papež Pij XI., so mu vzeli. Na pol mrtvega in golega so ga pustili sredi ceste v velikem snegu in hudem mrazu. Šele pozno v noč so ga nosači prenesli v Laitopo k tamkajšnjemu mandarinu. Njega je g. misijonar prosil, naj bi mu posodil nekaj dolarjev, da bi si kupil obleko in hrano, a mandarin je bil gluha za vsako prošnjo. K sreči je tedaj prispel kitajski duhovnik o. Čeng, ki so mu ga bili poslali naproti. Ta ga je odel s svojo suknjo, mu poiskal prenočišče in s kitajskim žganjem izpral rane, ga masiral in obvezal. Naslednje jutro so ga prenesli v Čeči in odtod v Tonč-

van, kjer ga je ljubeznivo sprejel kitajski duhovnik Marko Mej in od koder je poslal tudi svoje sporočilo. Iz Tončvana je brzojavil v Caotung škofu Čengu, kaj se mu je pripetilo, in ta je brzojavno odgovoril, da mu bo poslal dve redovnici (Slovenki, šolski sestri iz Slovenske Bistrice), da mu bosta stregli, dokler se ne pozdravi in ne okrepi za nadaljnjo pot.

Svoje poročilo je g. misijonar Kerec takole zaključil: „Ako bi se zgodilo, da bi zaradi hudih notranjih poškodb ali kakega ponovnega napada na drugi polovici poti moral umreti, sporočite vsem mojim misijonskim dobrotnikom mojo prisrčno zahvalo za njihovo pomoč naši ustanovi v Junanfuju, in obenem mojo prošnjo, naj z enako radodarnostjo še nadalje poma-

gajo g. Majcenu, ki sedaj vodi ta misijon. Povejte jim, da molim zanje in darujem Bogu svoje trpljenje za vse one, ki nam kakor koli pomagajo... Vsem prisrčna voščila za božične praznike in novo leto. Naj vam bo Vsemogočni bogat plačnik s svojim blagoslovom. — Priporočam se v molitvah.“

* * *

Teško preizkušane g. misijonarja, ki se tako velikodušno žrtvuje za napredek Kristusovega Kraljestva, vsem sotrudnikom in sotrudnicam prav goroko priporočamo v molitvah. Prav tako bo vesel tudi vsake gmotne podpore bodisi v denarju bodisi v blagu. Pošljite na : VODSTVO SOTRUDNIŠTVA, RAKOVNIK, LJUBLJANA 8. Bog vam bo vse bogato povrnil.

Pisma misijonarjev

Iz Junanfuja na Kitajskem piše g. Majcen. Popisuje, kaj se je zgodilo g. Kerecu, in potem pravi:

Prečastiti gospod urednik!

Želim Vam in vsem sobratom kakor tudi požrtvovalnim sotrudnicam in sotrudnikom vesele božične praznike in srečno novo leto. Ljubi Bog naj jim povrne vse, kar so storili za razširjanje kraljestva Kristusovega v tej ubogi Kitajski...

Japonska fronta se je že močno približala, čeprav je še daleč. Aeroplani so nas že obiskali. Pozdravili so nas s kakimi 100 bombami, razbili več hiš in kakih 80 ljudi pobili. Mi se skrivamo v podzemeljskih prostorih naše nove močne stavbe, na kateri vihra jugoslovanska zastava, ki nas utegne kolikor toliko varovati japonskega bombardiranja. Goreče molimo k don Bosku in bl. Mariji Mazzarello, da bi nas varovala vsega hudega. Tudi vi tam se nas spominjajte v molitvah. Mnogo pozdravov.

Majcen Andrej
sal. mis. na Kitajskem.

Doslej smo priobčevali samo pisma, ki so nam jih pisali naši misijonarji

iz tujih poganskih krajev. To pot pa za spremembo priobčimo pismo, ki so ga napisali naši „misijonarji“ v domovini. Naj bo v spodbudo in posnemanje vsem drugim.

Predragi gospod Majcen!

Mali misijonarji z Rakovnika smo se letos zopet zbrali in to v precejšnjem številu. Med počitnicami smo tudi mi počivali, čeprav ne bi smeli, vsaj kot misijonarji ne. Vi gotovo niste imeli počitnic in te besede sploh nimate v slovarju. Bomo pa drugič bolj pridni in bomo tudi med počitnicami z Vami delali za uboge Kitajčke.

Poleg pozdravov, ki vam jih pošiljamo, imamo še par vprašanj, katerih ne moremo sami rešiti. Nabrali smo že precejšnje število znamk, pa ne vemo kam z njimi. Najrajši bi jih poslali Vam, če jih rabite; samo povejte, dobite vse do ene. V zameno bi Vas prosili, da bi nam poslali Vi Vaše za naš filatelistični krožek, ki je nekak odsek malih misijonarjev. — Zelo radi bi tudi kake slike Vaših Kitajčkov. Sicer bi Vaše prijateljčke videli najrajši čisto od blizu, da bi si segli v roke,

pa to ni mogoče. Kaj bo poštnina rekla — se boste zgrabili za glavo — ko nimamo denarja in ste tako gromozansko daleč! Vedite pa, da smo zelo pridni, skoraj tako kot čebelice. Nabrali smo na misijonsko nedeljo nekaj denarja, od katerega smo odmerili Vam kar 105 dinarjev. To je sicer vse premalo, vendar dosti od nas. Drugače pa zbiramo globinove škatlje, znamke in štanjol, in proti koncu leta bomo že kaj več poslali. Kar je pa največ, je to, da stalno molimo za Vas.

Salezijanec Vladimir Zmet
je na praznik Brezmadežne pel novo mašo v Buenos Airesu (Argentina). Iskreno častitamo k njegovi novomašni sreči.

Imamo namreč zlate listke, na katere pišemo dobra dela in premagovanja za Vas, ki se borite v prednjih vrstah, da ne omagate. Imamo tudi vsakih 14 dni skioptične slike, da smo tako vedno z Vami. Še dosti bi Vam imeli pisati, pa se bojimo, da nam za drugič ne zmanjka.

Zelo bomo veseli, če nam boste kaj pisali, kako kaj delate in če so kaj pridni Vaši Kitajčki; mi Vam gotovo ne bomo dolžni odgovora.

Ob koncu pozdravljamo g. Kereca in vse gospode in vse Vaše Kitajčke, posebno pa Vas ter Vam želimo vsele in blagoslovljene božične praznike in srečno novo leto.

Vaši vdani misijonarčki — oratorijančki

z Rakovnika

(Sledi 36 podpisov.)

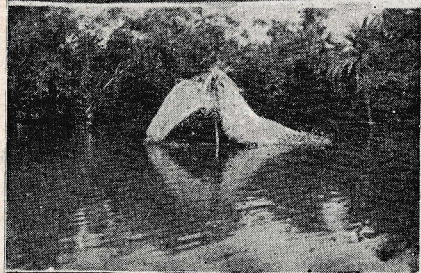
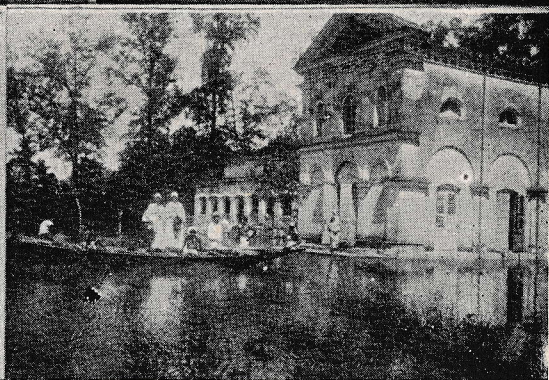
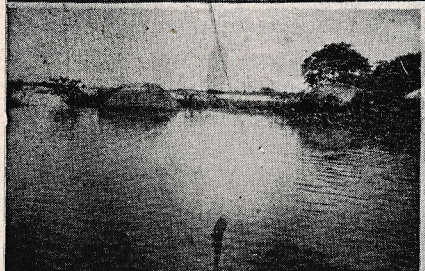
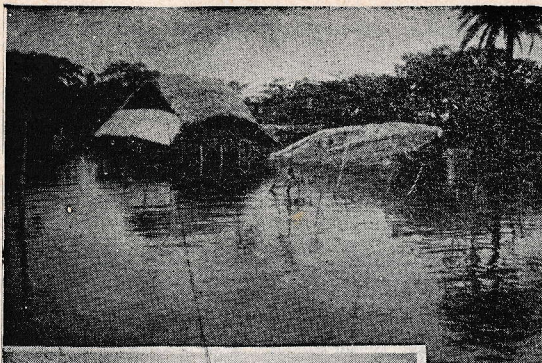
Misijonsko pokrajino v Krišnagarju (Bengalija-Indija) je v pozni jeseni zadela huda nesreča. Misijonski brat Jožko Kramar piše:

Prečastiti g. inspektor!

Že v zadnjem pismu sem Vam nekoliko omenil letošnje povodnji v Bengaliji. Toda ko sem Vam pisal zadnje pismo, povodnji še niso dosegle svojega vrhunca. Iz tega pisma in priloženih slik upam, da boste imeli lahko vsaj nekoliko meglenih pojmov te strašne katastrofe.

Katoliški misijonar se gotovo n'kdar ne ustraši revščine na misijonski postaji in med svojimi kristjani, ker zaupa vedno v božjo previdnost. Toda ko se ta revščina spremeni v pomanjkanje, bo gotovo vsak misijonar ves v skrbeh kako bi pomagal svojim kristjanom. Toda v tem času, prečastiti gospod inspektor, nismo v uboštvu, ampak v bedni lakoti, ki se bere na vseh obrazih. Te povodnji lahko imenujemo bengalski potop. Samo katoliških vasi je zagnila voda nad 90 in na tisoče poganskih.

Pravkar smo se vrnilo z misijonskega potovanja, ki je obsegal sledeče kraje: Krišnagar, Jesore, Khulna, Simulja, Bhorbopara. V Simulji so razen misijonske postaje vse hiše uničene. Ko smo odšli iz Krišnagarja je voda podkopala 10 katoliških hiš. Obiskali smo najprej vasi v okolici Bhorbopare. Vozili smo se deloma na bananovih splavih, deloma pa smo bredli po blatu in vodi do kolen, skušajoč povsod tolažiti in pomagati bednemu in zbeganemu ljudstvu. V prvi vasi smo se dolgo vozili sem in tja

Krišnagar (Indija): Nekaj prizorov iz ondotnega misijona, kjer je na tisoče vasi zalila voda in tako prizadela ljudem nepopisne bedo in revščino. Dobrim dušam priporočamo, da bi se spomnili prizadetega misijona.

in iskali kristjanov, toda nikjer nismo videli žive duše. Našli smo jih šele čez nekaj ur na majhnem otočcu brez strehe in brez hrane. Otroci so brez obleke iskali po vodi vse naokrog razne sadeže in zelenjavo (kar še prašiči zavržejo) in jedli, ne meneč se za posledice, ki se prav rade pokažejo: tifus in kolera. Vrhu tega pa plava v tem času v vodi tudi neštivilno strupenih kač, ki so jako nevarne, zlasti otrokom. Od tod smo se na „bananovi križarki“ odpeljali v Ranabondo, kjer smo našli na suhem samo cerkev in eno hišo poleg nje. V cerkvi in tej hiši smo našli vse prebivalce te katoliške vasi, 500 oseb po številu. Bili smo ganjeni do solz, ko smo videli, kako po bratsko si dele nesreče in težave; in tudi tisto pičlo pest riža si porazdele vsak dan prav

po bratsko. Dali smo jim nekoliko pomoči in odšli v Malijapota, ki šteje nad 400 kristjanov, ki so jih letos obiskale vsakovrstne nesreče, katerih zadnja je bila (do sedaj) ta povodenj. „Tri dni je minulo, odkar nismo ničesar zaužili,“ so nam rekli trije stari možje, ki so želi pol gnil riž v vodi do vratu in ga potem privezanega okrog vratu vlekli po vodi na varno. Prosili so nas pomoči, katero smo jim tudi radi dali, kolikor smo pač zmogli. Zahvalili se niso z besedami, pač pa so hvaležnost pokazale solze, ki so jim drsele po upadlih obrazih. Na mnogih drugih krajih smo videli tudi, kako so želi riž do pasu in do prsi v vodi. Jedli so ta napol gnili in surovi riž, samo da so si utešili nekoliko praznoto, ki so jo čutili v sestradanih želodcih.

Obiskali smo potem še kakih deset vasi, v katerih je voda uničila skoraj vse hiše z cerkvami vred. V Kapardangi, v Solni, Betheriji, Čorutipi, Bohirgadži in v Biter-pari je voda ne samo uničila cerkev, ampak se ne pozna niti sled, kje je stala. Po zadnji statistiki smo zvedeli, da je samo v okolici Jesore nad tisoč vasi pod vodo.

Lahko si predstavljate kakšna beda je že in kakšna še bo, zlasti še, ker nimajo riža za setev. Sedaj po povodnji bomo morali postavljati v vseh vaseh nove kapelice, izmed katerih nas bo stala vsaka najmanj 2.000 din. Kje bomo vzeli denar? Tudi tu na osrednji postaji imamo 100 dečkov, ki še od daleč ne mislijo na po-

vodenj, pač pa na svoje prazne želodčke. Za sedaj imamo še nekoliko riža, toda kaj bomo počeli, ko tega zmanjka?? Mi za sedaj zaupamo v božjo pomoč in v podporo misijskih dobrotnikov v domovini, kateri nas v najhujši stiski gotovo ne bodo pustili na cedilu.

Prečastiti gospod inspektor, priporočite tamkajšnjim dobrotnikom naš ubogi misijon tudi Vi, saj ena očetova beseda zaleže več kot deset sinovih. Vsak dinar bo za nas zaklad vsako zrno bo pogača.

Pozdravlja Vas v S. J.

Jožko Kramar
misiionar.

Iz naših zavodov

Murska Sobota

Prijetno iznenadenje je bilo za nas Sobočance vest, da bo pričel s novim letom naš dragi Vestnik izhajati kot mesečnik. Posebno vesela je bila ta vest še zato, ker so nas gospodje, ki se z njim mučijo, naprosili, naj pri Vestniku tudi sodelujemo s poročili o življenju v našem zavodu. Mi se bomo povabilu pogosto in z veseljem odzvali, saj se radi malo pobahamo.

Koliko nas je v Martinišču in kaj počenjamo? Točno število bi težko navedel, saj je ljubi Bog tudi v naš zavod uvedel zakon plime in oseke; naše število namreč neprestano narašča in pada. Ni to nič hudega, saj smo tega že navajeni in bi nam bilo še celo dolgčas, če bi se to večno gibanje nehalo. Točnega števila torej ne bi mogel navesti. Če bi vas pa mogoče

zanimalo okroglo število, tedaj bi napisal 110. Smo to sami dijaki, ki obiskujemo vse razrede realne gimnazije in bomo imeli letos, če Bog dá, še celo dva abiturienta.

Kaj počenjamo? Učimo se! Ni to lahka stvar, kot bi si kdo mislil. Gospodje profesorji so že njega dni skončali svoje šole in zato radi pozabljajo, da je študentovski kruh trd in grenak, pa nam ga kaj radi še bolj zagrenijo s kakšnimi slabimi reči in opomini. No, nekoliko smo seveda tudi sami krivi, saj nam le prerada uide misel od ne ravno zanimive francoske slovnice in matematike k mnogo zanimivejšim nogometnim tekmam, znamkam, počitnicam in podobnemu.—O, pa je tudi mnogo dobre volje v nas! Zato pa računamo na dober uspeh ob koncu leta.

Ne pozabljamo tudi na izvenšolsko izobrazbo. Zato pa vse, kar ima le

količkaj posluha in smisla za glasbo, prav pridno muzicira. Imamo tamburaški zbor in to še celo v dveh skupinah. Lepo je gledati naš mali naraščaj, s kakim zanimanjem prebira prve težke prijeme na svojem glasbilu. Bog ne daj, da bi kakšen dan vaja izostala! Tedaj je že ogenj v strehi.

Nastopajo pa pri naših prireditvah. Do sedaj smo pripravili „Večer vernih duš“. Počastili so nas s svojo prisotnostjo nekateri gg. profesorji in nas s tem tudi vzpodbudili za nadaljnje delo. Sv. Martina, našega hišnega patrona, smo proslavili z lepim misterijem „Ministranta iz Santarema“, kjer smo gledali čudoviti vpliv milosti božje na človeške duše: p. Bernard se pod vplivom milosti ves žrtvuje za vzgojo dveh zapuščenih otrok; robati in zadirčni fr. Bergla se preobrazi v ljubeznjivega in uslužnega moža; majhna dečka se použivata kot prižgani sveči na oltarju iz ljubezni do Jezusa. Prav primerna je bila ta igra za Mar-

tinovo, saj je tudi mladi častnik Martin pod vplivom iste milosti božje delil s premraženim beračem svoj vojaški plašč, kakor ga gledamo vsak dan na glavnem oltarju domače kapele.

Spomnili smo se tudi 20 letnice Zedinjenja. Na predvečer 1. decembra smo se ogrevali za našo veliko Jugoslavijo in za našo lepo ožjo domovino Slovenijo pri dobro uspeli akademiji. Znova smo spoznali vso pomembnost tega zgodovinskega dogodka in vstal je v naših mladih dušah neomajen sklep, da hočemo biti na vsak način in vedno zvesti sinovi te naše rodne grude.

Miklavževali smo pa letos v sosednem zavodu v Veržeju. Tamošnji gojenci so prav lepo zaigrali priljubljeno opereto „Miklavž prihaja“. Tja in nazaj smo se peljali z vlakom, nekateri šele prvič v življenju.

Po vsem tem smo se znašli pred našim najlepšim praznikom Marije Brezmadežne. Da bi mogli z več-

čjim pridom doživeti ta dan, smo se nanj pripravljali z devetnevnico. Vsak večer smo slišali v kratki pridigi, kje vse pretili nam mladim ljudem največja nevarnost, da o-madežujemo snežno belino naših duš. Na večer pred praznikom smo vsi šli v Prosvetni dom, kjer so

Martinišče v Murski Soboti: Zgoraj: Kapelica sv. Martina, ki je že zdavnaj premajhna; v načrtu je že nova; stala bo poleg zavoda, vsa svetla, prijazna, prostorna, samo nekaj malega še manjka — velikodušnih dobrotnikov, ki bi omogočili, da bi se ti načrti uresničili. Spodaj: Naši pridni tamburaši.

naši tovariši nastopili z daljšo zborna recitacijo pri akademiji katoliškega dijaštva v čast Brezmadežne. Na sam praznik pri skupni sveti maši je eden od naših prvošolčkov prvič prejel Jezusa v svoje srce. Pred deseto mašo pa je lepo število mladih fantov bilo sprejeto v Marijino kongregacijo.

Sedaj pa že nestrpno štejemo dneve, ki nas še ločijo od božičnih praznikov, ko bomo pohiteli k našim dragim domačim, da se ob družinskih jalsicah ogrejemo za nadaljnje delo.

Rakovnik

Proslava bl. Marije Mazzarello

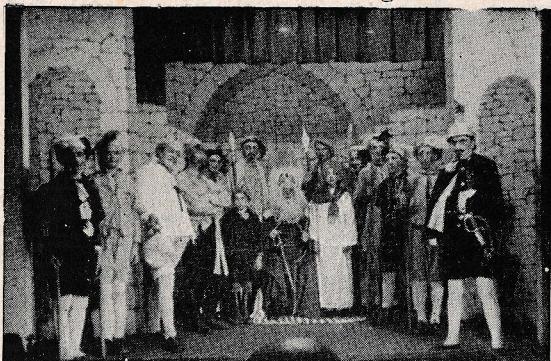
Vrhovni predstojnik Salezijanske družbe je že pred beatifikacijo sestre Marije Mazzarello pozval svoje sinove, naj bi se čim lepše pripravili na to veliko slovesnost in potem po vseh zavodih praznovali spomin njene proglasitve za blaženo. Najlepši zgled so dali predstojniki sami v Turinu, kjer so počastili novo blaženko v nedeljo dne 4. decembra 1938. Na Rakovniku smo enak praznik obhajali teden dni pozneje. Nanj smo se pripravljali s tridnevnicco; pridigal jo je ravnatelj s Sela, g. dr. Fr. Volčič. Skozi vse dni je bila cerkev lepo obiskana. V nedeljo 11. decembra je bila ob 10 slovesna pridiga. Imel jo je trnovski župnik g. Cegnar, ki je pel tudi slovesno mašo. V topli besedi je prikazal življenje bl. Mazzarello, poudarjal pa njeno sodelovanje z milostjo božjo, ki je iz neukega preprostega dekleta naredila gorečo delavko za čast božjo in za blagor mladine. — Popoldansko službo božjo je opravil prevzv. g. škof dr. Gr. Rožman. V lepo izklesanem govoru je pokazal, katera je najkrajša pot k svetosti, to je pot ljubezni do dela in ljubezni do presv. Rešnjega Telesa; in po tej poti je hodila tudi nova blaženka, zato je tako hitro dosegla jasno svetniško zarjo. Po blagoslovu s petimi litanijami Matere božje, ki ga je dal sam g. škof, je bila v zavodski dvorani slav-

nostna prireditev na čast novi blaženki. Pripravile so jo hčere Marije Pomčnice s svojimi gojenkami. V živahni besedi in sliki smo se nekoliko pobliže seznanili z njihovo blaženo soustanovnico.

Naš božič in še kaj

Božični prazniki so tudi v zavodu tako gorki kakor v družini. Res je, da so študentje šli večinoma domov na počitnice, ali kljub temu je bilo na Rakovniku življenja nič koliko. Kadar zapade sneg in zaškriplje mraz, tedaj ptiči pritisnejo k hišam; tako so zdaj o božiču pritisnili v zavod oratorijanci in okoliški fantje: imeli so vaje za petje in za igre, postavljali so jaslice, mazali smuči, brusili drsalke, poslušali radio in se zabavali, kakakor so vedeli in znali. Da bi jih bili slišali pri polnočnici, kako so lepo peli pri vseh treh mašah! Še angelci, mislim, so jim bili malo nevoščljivi zavoljo srebrnozvonkih glasov. Na Stefanovo so nam zaigrali prelepe „Petrčkove poslednje sanje“, ki so bile tako všeč, da so jih še dvakrat ponovili, na novo leto in na Tri kralje. Staro leto so zaključili z veseljem in lepo uspelim silvestrovanjem, katerega so se udeležili številni okoličani. To vam je bilo zabave in smeha več ko za dva meha! Najlepše pa je bilo ob teh božičnih praznikih seveda za zimske športnike v snegu in na ledu, ko je pritiskal mraz, da je škripalo, zraven pa je sijalo najlepše sonce. Tedaj so bili naši bregovi in bajaranji — to najlepše rakovniško zaledje — vsi živi in polni razigrane mladine...

Zdaj moramo še o naših študentih kakšno povedati, sicer bodo rekli, da samo oratorijance hvalimo. S počitnic so se vrnili še kar dobre volje in so koj sklenili, da bodo g. šolskemu ministru odslej rekli „stric“, ker jim je tako ljubeznivo božično veselje podaljšal, muke pred polletjem pa okrajšal. Pa tudi drugače so naši študentje tiči. Celo svoj list izdajajo. (No, Rakovnik bo navsezadnje še slaven, saj izhaja tukaj kar sedem listov, in

Rakovniški mladinci so vam tiči. Le pogledite jih, kako se postavijo na odru Zgoraj dva prizora iz „Petrčkovih poslednjih sanj“, spodaj „Časnikarja“ na silvestrovanju.

eden izmed teh je študentovski.) „Mlade brazde“ ga imenujejo. Pred božičem se je zdelo, da bodo zmrznile, ali zdaj po praznikih je zopet zadišalo po novo zoranih brazdah, ki samo čakajo pridnih sejalcov.

Za konec bi še gg. bogoslovci mo-

rebiti katero rekli, a ne utegnejo, ker jim je učenje vedno za petami. Kadar so pa kak hipec prosti, skočijo na Golovec ali na bajar, da si malo pretegnejo sključene kosti na smučeh ali na drsalkah.

Deški vzgojni zavod na Selu

Božič je bil letos pri nas prav lep in vesel. Višek pa je božično veselje doseglo na sv. Treh kraljev dan, ko smo imeli božičnico. Gojenci so se tega dneva veselili že cel mesec poprej. Predstojniki so jim svetovali, naj odkrijejo svoje želje Jezuščku in naj v skrbno zapečatenih pisemčkih napišejo, kaj bi radi imeli. Koliko preprostih in ljubeznjivih mladinskih želja je bilo v teh pisemčkih! Jezušček jih je bil gotovo vesel. V srcih gojencev pa je rastla radovednost, čimbolj se je bližal praznik razglašanja Gospodovega. Nепrestano so spraševali. „Gospod, pa nas bo Jezušček res uslišal? Ali je veliko darov? Bom jaz dobil šal, kapo, čevlje? Saj sem bil priden. Jezušček me ne bo pozabil, kaj ne da ne?“ Že kar naprej so hoteli vse natanko vedeti, če bodo kaj dobili in kaj bodo dobili.

Na praznik ob 5 popoldne so se zbrali gojenci in predstojniki v veliki gledališki dvorani. Točno ob napovedanem času se je pripeljal ban dravske banovine dr. Marko Natlačen z gospo in par trenutkov na to mestni župan dr. Adlešič z gospo. Na slavnost so prišli še: načelnik prosvetnega oddelka pri banski upravi dr. Sušnik, načelnik mestnega socialnega urada H. Svetel, profesor bogoslovne fakultete v Ljubljani dr. Ciril Potočnik, inspektor salezijanske province g. Ivan Špan, ravnatelj salez. zavoda na Rakovniku in še drugi.

V pozdravnem govoru na g. bana je ravnatelj vzgojnega zavoda nagla-

sil sodelovanje banske uprave z zavodom; s hvaležnostjo se je spomnil zanimanja g. bana za napredek zavoda, ki potrebuje radi posebnega značaja fantov še posebne pažnje. Obljubil je, da bodo salezijanci na Selu, katerim je poverjeno vodstvo zavoda in vzgoja gojencev, storili, kar bodo le mogli, za te dečke, ki so potrebni usmiljenja in dobrohotne vzgoje.

Glasbene in pevske točke pri akademiji so gojenci izvajali pod vodstvom šolskega upravitelja g. Stritarja in konservatorista g. Cepudra. Po

Z burnim ploskanjem pozdravljen je stopil g. ban dr. Natlačen k božičnemu drevesu, ki se je svetilo v lučkah in okrasju, ter nagovoril gojence. V kratkih besedah jim je podal pomen praznika sv. Treh kraljev, nato pa povzel iz dogodka tega dne misel: Kakor je vodila zvezda tri Modre k Jezusu, tako mora voditi sv. vera gojence h Kristusu. Ta vera pa se mora kazati v dejanju v izpolnjevanju božjih zapovedi. Veliko žrtvuje banovina za ta zavod, za posamezne gojence. Za to pa ne zahteva drugega, kakor da

Božičnica v Deškem vzgajališču na Selu. Gospod ban dr. Marko Natlačen govori zbrani mladini.

sebeno pozornost v tej akademiji zasluzi dialog (razgovor štirih gojencev), katerega je zamislil s pomembno vsebino („Kakšno pesem nam pojo božični zvonovi?“) salezijanski duhovnik g. Farkaš. Iz narodnih motivov in svetopisemske povesti sestavljena spevoigra v treh slikah „V sveti noči“, katero je napisal in gojence prav spretno naučil g. Mihelčič Fr., salezijanski duhovnik na Selu, je zelo ugajala. Scenerija za posamezne prizore je bila okusno prirejena.

bodo v šoli in v delavnicah pridno izvrševali svoje dolžnosti in ubogali tiste, ki so jim dani za postavne predstojnike. Od tega bo imela korist domovina, največ koristi pa bodo imeli gojenci sami.

Gojenci so tiho sledili navdušenim in jedrnatim besedam g. bana in ga ob koncu hvaležno pozdravljali.

Nadvse lep je bil prizor, ki je nato sledil: prihod Jezuščka. Na oder so ga pripeljali angelčki, oblečeni v krasne bele obleke, v nalašč za to priliko

narejenem vozičku. Pred njim so peljali štirje angeli dva vozička, okrašena in do vrha napolnjena z zavoji in darili za gojence. Rajalni ples angelov pred prestolom, na katerega se je vsedel Jezušček, je dal prizoru nebeško lep izraz. Kaj tako nežno prisrčnega že dolgo nismo videli na naših odrih.

Sledilo je obdarovanje gojencev.

Vsak gojenec je prejel svoj zavitek iz rok g. bana, ki je imel za vsakogar bodrilno besedo in ljubeznjiv nasmeh. Gojenci so bili kar presrečni. Zato pa je tudi zahvala treh gojencev, ki so se zahvalili vsem darovalcem božičnice, izzvenela kot izliv hvaležnih duš vseh gojencev.

Bil je lep večer za zavod, za vzgojitelje in gojence.

Mineva že leto, kar me je zelo močno bolela roka v zapetju, da sem z največjo težavo opravljala hišna opravila. Med tem časom mi je prišel v roke Vaš Vestnik. Tu sem brala, kako mogočen je bil nekoč in je še zdaj sv. Janez Bosko. S trdno vero, da bo tudi meni ozdravil roko, sem obljubila, da bom molila skozi tri dni, kar je on tako goreče priporočal: tri očenaše in zdravamarije k Pomočnici kristjanov. Začela sem moliti in glej! Preden sem skončala, so mi bolečine v roki popolnoma izginile. Kar presenetilo me je, pa vendar je bila resnica.

Letos mesca julija, ko smo imeli največ vožnje, nam je obel vol na črevesnem vnetju. Zdravniška pomoč ni dosti dosegla. Spet sem se obrnila k Mariji Pomočnici, sv. Janezu Bosku in Mali Cvetki in obljubila majhen dar za Marijin sklad na Rakovniku. Bila sem uslišana; vol je zdrav, čeprav so vsi sodili, da bo poginil. — *Pečavar Olga, Hrib.*

Mesca oktobra sem zbolela. Bolezen se je vlekla dva mesca. Čutila sem nepopisne bolečine v vratu in jeziku. Bolečine so bile tolike, da sem že mislila, da mi je priti ob pamet.

Šla sem k zdravniku. „Kdo ve, če ni rak,“ reče zdravnik. Bila sem v groznem strahu.

Napotim se v salezijanski Dom sv. Jožefa pri Kapeli. Šla sem v kapelo k sv.

maši. Pokleknila sem pred tabernakelj, kjer prebiva tisti, ki je dal zame svoje življenje, in sem ga goreče prosila, naj me ozdravi. Če me ozdravi, sem obljubila, da bom vsak dan prišla k sv. maši in se približala Gospodovi mizi. Jezus je poslušal moje prošnje. Ozdravela sem. Zdaj lahko prejemam sv. obhajilo in vsak dan hodim v Dom sv. Jožefa in prisostvujem sv. daritvi. — *Ferk Apolonija, Radenci.*

Že dve leti dolgujem Mariji Pomočnici, sv. Janezu Bosku in sv. Mali Tereziji zahvalo za pomoč v hudih bolečinah v glavi. K njim sem se zatekla in pri njih sem našla, česar niso mogli dati drugi. Naj jim bo hvala! Naj mi pomagajo tudi nadalje v vseh dušnih in telesnih stiskah! — *B. Marija, Sv. Martin.*

Kadar sem bila v težavah, sem se vedno zatekala k Mariji Pomočnici kristjanov in nikdar zastoj. Vedno sem čutila njeno pomoč. Nemogoče je popisati vse dobrote, ki sem jih prejela od te dobre nebeške Matere. Za vse prejete dobrote se iskreno zahvaljujem in obenem prosim, naj vzame pod svoje varstvo vso našo družino. — *Novak M. Idrija.*

Najprisrčnejša zahvala Mariji za milosti, ki mi jih je izprosila pri Bogu. Bil sem v velikih dušnih bojih in dvomih. Dolgih sedem let sem preživljal velike notranje boje in nemire, v katerih se mi je zdelo, da je zame vse izgubljeno.

Zdelo se mi je celo, da me je Bog zavrgel in da zame ni več nobene rešitve. Kljub modrim navodilom izkušenih duhovnih vodnikov, nisem mogel najti prave poti in rešitve iz velikih dvomov, ki so mučili mojo dušo. Šlo je že tako daleč, da sem vsled notranjih bojov živčno že skoraj popolnoma oslabel, tako da že nisem bil zmožen za nobeno duševno delo. V teh svojih velikih stiskah sem se neprestano zatekal v molitvi k Njej, ki je tolažnica žalostnih in ubogih. Opravljal sem neprestano devetdnevnice in druge pobožnosti, dasiravno se mi je zdelo, da so vse moje molitve in prošnje zastoj, da je zame nebo za vedno zaprto. Kljub tem velikim težavam, sem vztrajal v svojih molitvah in jih v zadnjih letih še celo podvojil. Nekaj časa se mi je zdelo, da ni nobenega uspeha, to leto pa sem začutil, da vedno bolj spoznavam pravo pot, po kateri bom prišel do zmage. Zadnje mesece pa sem kar očitvidno čutil vedno večji mir in pravo notranje spoznanje. Čutil sem v svoji notranjosti, kakor, da se rodim v novo življenje in vedno bolj se mi je vračal notranji mir, notranje veselje in pravo spoznanje. Vrnila se mi je tudi živčna moč, tako da sem vedno lažje vršil svoje dolžnosti,

katerih prej že skoraj nisem mogel več vršiti. Pomnožil sem še bolj svojo gorečnost in zaupanje v Marijino pomoč in nisem se varal. Vrnila mi je popolni notranji mir, veliko duhovno veselje in tolažbo, vrnila mi je tudi popolno živčno zdravje, da ne čutim nobenega notranjega ali živčnega trpljenja.

Obljubil sem Mariji, da se ji bom javno zahvalil za tako veliko milost. Danes to svojo obljubo izpolnujem in ne najdem izraza, da bi dostojno in dovolj zahvalil svojo dobro Mater za tako velike milosti. — *Pečnik Stanko*, Ljubljana.

Nadalje se zahvaljujejo in pošiljajo zahvalne darove:

Družina Čeh, Juršinci, za srečen izpit sina in večkratno drugo pomoč; *Ocepek J.*, Vižmarji, za ozdravljenje in dobro službo; *Grifič Amalija*, Celje, za uslišanje v važni zadevi; *Horvat Barbara*, Dolnja Lendava, za ozdravljenje mučne bolezni; *P. Fani*, Ljubljana, za ozdravljenje težko bolne sestre in za pomoč v težkih službenih razmerah; *J. T.*, Stari trg, za srečen izid v važni zadevi; *R. Fr.*, Semič, za uslišano prošnjo v važni zadevi; *R. M.*, Bloke, za ozdravljenje; *Neimenovana* iz Radmirja za nešteto prejetih dobrot in milosti; *P. Č. A.*, za ozdravljenje.

MALA POŠTA

„Prosim, sporočite, ali še nadalje spadam pod Vaše vodstvo na Rakovniku ali pod novo salezijansko naselbino v Celju... *Č. F. Frankolovo*.“

Odgovor: — Glavno vodstvo, pod katerega spadajo vsi slovenski sotrudniki in sotrudnice, je na Rakovniku. Od tu prihajajo skupne smernice za delovanje. Vsak zavod se za svoje delovanje lahko poslužuje okoliških sotrudnikov in sotrudnic, vodstvo sotrudstva na Rakovniku pa vseh slovenskih sotrudnikov in sotrudnic po Sloveniji in izven Slovenije.

„Par oseb ne plača Vestnika“. Ali naj ga jim dajem še nadalje?... *M. P. Sv. Križ*.“

Odgovor: — Če so premožne in bi lahko plačale, pa se ne zanimajo, taki niso pravi sotrudniki in je bolje Vestnik ustaviti. Morda so pa same poslale, če ne ravno za Vestnik, pa za kaj drugega. Preden se Vestnik ustavi, se je treba o tem dobro prepričati. Če pa kdo ne zmo-

re radi revščine in res ne more, pa se zanima za salezijanska dela, naj se jim Vestnik pusti! Cesar ne zmorejo z gmotnimi sredstvi, naj pa nadomeste z molitvijo ali s kakim drugim dobrim delom!

„Kaj moram storiti, da bom deležna odpustkov salezijanskega sotrudništva? Ali zadostuje, če plačam Vestnik? — *J. K. Kamnik*.“

Odgovor: — Odpustkov je deležen tisti, ki stori kaj takega, za kar lahko reče, da podpira salez. ustanove. Ni določeno, kaj in koliko mora storiti. Nekaj pa mora, saj že ime „sotrudnik“ to zahteva. Glede vpraševanja o plačevanju Vestnika: pridenite nekaj več, kakor stane Vestnik salezijance. Ta pa stane 10 dinarjev. Sicer pa velja: Vsak po svojih zmoglostih! Cesar kdo ne more storiti z gmotnimi sredstvi, lahko nadomesti z drugimi deli: z agitacijo za pomnožitev sotrudnikov, z raznašanjem Vestnikov, s prodajanjem salezijanskih knjig in „Knjižic“ in podobno.

SALEZIJANSKI VESTNIK izhaja vsak mesec. Letno stane 10 din (za inozemstvo 16 din). Izdaja: Salezijanski inspektorat na Rakovniku v Ljubljani. Tiska sal. tiskarna, Rakovnik - Ljubljana. Predstavnik lastnika in tiskarne: dr. Jože Valjavec
Urednik: Tone Vode.

Sotrudniki! Sotrudnice!

Vaše pošiljatve ob novem letu so nam priča, da v vrstah sal. sotrudnikov in sotrudnic živi don Boskov duh gorečnosti in delavnosti. Večina je pokazala, da zna upoštevati skupno delovanje, in da zna ceniti velike duhovne dobrote, ki jih je sv. Stolica podelila sal. sotrudnikom in sotrudnicam. Mnogo je takih, ki jih stiska revščina, toda kljub revščini so hoteli zadostiti sotrudniški dolžnosti: poslali so znesek za Vestnik in poleg tega večji ali manjši nameček za salezijanske potrebe. Bog naj jim bogato poplača! Prepričani naj bodo, da bomo vse njihove darove uporabili le v čast božjo in za blagor duš.

Seznami umrlih sotrudnikov in sotrudnic kažejo, da se jih vsak mesec lepo število preseli v večnost. Kako žal nam je zanje. Nekateri izmed njih so bili goreči in so z vso vnemo sodelovali s salezijanci in podpirali njihovo delovanje. Smrt takega sotrudnika in sotrudnice napravi široko vrzel v družbi sotrudništva. Toda hvala Bogu! Ne manjka takih, ki na mesto umrlih privabijo novih in pišejo: „I. I. je umrl. Namesto njega se vpiše v sotrudništvo N. N.“ Veseli smo takih poročil. Blagi sotrudniki in sotrudnice, nadaljujte tako! Še več! Za vsakega umrlega poiščite dva ali še več novih! S tem koristite Salezijanski družbi, sebi in tistim, ki pristopijo v sotrudništvo. Odprete jim zakladnico salezijanskih odpustkov.

Lahko se zgodi, da ta ali oni na svoje pismo ne dobi odgovora ali da ne prejme, za kar je prosil. Kadar vidi, da je preteklo več časa, pa še ni prejel pričakovanega, naj se oglasi iznova. Morda se je eno ali drugo pismo izgubilo ali zamešalo. Nihče naj ne reče: „Ne marajo!“ Pa tudi takole ne: „Ne maram nadlegovati!“ Zakaj z veseljem vsakomur postrežemo, če le moremo.

Če kdo ne dobi Vestnika, ko so ga drugi prejeli, naj blagovoli takoj opozoriti. Lahko, da se je vtihotapila kaka pomota.

Nove knjige.

Ne preklinjaj, „Knjižic“ št. 121. Važna, prevažna knjižica, s katero bi se moral seznaniti vsak slovenski človek. Kletev je poleg pijančevanja naša največja sramota. Vsi se moramo truditi, da jo izbrisemo. Temu hoče služiti tudi knjižica „Ne preklinjaj“. Je zanimiva, sodobna, udarna, jedrnata, jasna.

Duhovni koledarček 1939, „Knjižic“ št. 122. Nekaj malega jih je še na razpolago.

Pokošeni cvet, „Knjižic“ št. 122. Kratek življenjepis zlahtne rimske deklice sv. Nežke, ki je kot trinajstletna mučenka dala svoje mlado življenje za Kristusa. Z lepim zgodovinskim orisom nas pisatelj povede v čase cesarja Dioklecijana, opiše nam tedanje razmere, ko se je rimsko poganstvo poslednjič in najstrašnejše zagnalo, da uniči vedno bolj rastoče krščanstvo. In na tem krvavem ozadju nam naslika ljubko podobo te mlade in plemenite Rimljanke, ki služi le svojemu zaročencu — Jezusu, dokler iz ljubezni do njega ne umrje pod mečem. Knjižica je pisana nadvse živahno in nazorno. Primerna je posebno ženski mladini, ki bo v sv. Nežki našla „vedno svežo in večno mlado vzornico“.

Sveti zakon, „Knjižic“ št. 124. Krščanska družina je temelj naroda in države. Kakršna je družina, tak bo narod, taka država. Družina je pa zopet odvisna od zakoncev, od moža in žene, od zveze med obema. Važnost te zveze je poudaril tudi Kristus, ki je zakon povzdignil v zakrament in mu s tem vtisnil božji pečat, ki mu ga ne more in ne sme vzeti nihče. — V tej knjižici pisatelj razlaga katoliški nauk o sv. zakonu, pove nam, kako se zakon sklepa, nadrobi nekaj v premislek in doda poglavje o mešanih zakonih. To je kratka, a sila poučna vsebina za vse, ki se jih tiče.

„Najobširnejši, najlepši slovenski svetniški življenjepiš.“

Lemoyne — Vodè:

Življenje sv. Janeza Boska

Vežano v izvirne platnice stane din 50.-,
za sotrudnike din 40.-

„Izredno živo pisan življenjepiš!... Gotovo ga bo vsakdo, ki ga dobi v roke, z duhovnim veseljem prebral do konca, z ganotjem, presunjen v duši. Slovensko nabožno slovstvo se je vidno obožgatalo s to najobširnejšo (515 strani), najlepšo svetniško monografijo.“ (Nova zapoved, št. 1, 1939.)

PRIPOROČAMO SE SLEDEČE KNJIGE

Salezijanske založbe:

Dr. Fr. Knific	: Pri božjem Srcu, molitvenik rdeča o. zlata obreza	din. 16 (12)
Dr. Jos. Valjavec	: Dušna mladost, molitvenik rdeča o. zlata obreza	„ 20 (15)
Dr. Jos. Valjavec	: Sveti Janez Bosko	„ 8
Dr. Jos. Valjavec	: Vzor mladine	„ 12
Dr. Jos. Valjavec	: Nevesta presveteęa Srca	„ 5
Dr. Jos. Valjavec	: Duhovne vaje, molitvenik rdeča o. zlata obreza	„ 8
Auffray - Logar	: Vzgojna metoda sv. Janeza Boska	„ 8
Dr. Fr. Walland	: Sveti Frančišek Saleški	„ 12
Dr. Fr. Knific	: Junak s pristave	„ 16
Dr. Fr. Knific	: Šmarnice Marije Pomočnice	„ 12
Karg - Vodenik	: Mala skrivnost	„ 3 (2)
Karg - Vodenik	: V Zveličarjevi šoli I. del	„ 5 (4)
Karg - Vodè	: II. del	„ 5 (4)
S. Sardenko	: Marijine pesmi	„ 6
Dr. Jos. Valjavec	: Lepo vedenje	„ 3
Dr. Jos. Valjavec	: Češčenje Marije Pomočnice	„ 2
Dr. Jos. Valjavec	: Vzor Marijinih družbenic	„ 2
Sv. Janez Bosko	: Mihec Maęone	„ 5
Dr. J. Gržinčić	: Svete pesmi, broširane	„ 4

(Cene v oklepajih so za salezijanske sotrudnike in sotrudnice.)

Ako je naslovník umrl ali spremenil bivališče, vrnite list na:
VODSTVO SALEZ. SOTRUDSTVA, RAKOVNIK - LJUBLJANA 8